

Vy, Bohem vykoupení, bojte se Boha!

Milí bratři, milé sestry, tak můžeme shrnout zvěst dnešního oddílu z 1. listu Petrova, ke kterému se dnes - po vánoční pauze - vracíme. Dnešní kázání tedy bude mít dvě části. V té první si znovu oživíme a připomeneme, co všechno pro nás Bůh v Ježíši Kristu učinil. Především: Že nás vykoupil. A v té druhé části se pak zamyslíme nad tím, jak na to my máme odpovědět, reagovat. Konkrétně: Že máme žít v bázni před tímto Bohem - Vykupitelem.

### **I. CO PRO NÁS BŮH UČINIL? - PŘED VĚKY SE ROZHODL VYKROUPIT NÁS KRVÍ KRISTA**

Takže: Co pro nás Bůh učinil? Stal se naším Otcem. Bůh celého vesmíru se stal naším Otcem. Tak se nám zjevil. Tak se nám dává poznat. Bůh stvořil všechny lidi a všem lidem dal život. I těm, kteří v něj nevěří. I těm, kteří si myslí, že jsou výsledkem náhody, nebo dětmi „matky přírody“. On je Stvořitelem všech lidí. Ale nám se navíc dal poznat jako nebeský Otec.

A to v žádném případě není samozřejmost. Lidé se přece nacházejí ve spárech hříchu, který jim nedovolí, aby měli osobní vztah s Bohem. Lidstvo samo od sebe nevěří v Boha a neposlouchá ho. Nectí ho jako svého Otce. A jedním z projevů hříchu je právě život v omylu a ve lži. Jedni jsou přesvědčeni, že Bůh neexistuje. Jiní se domnívají, že Bůh je, ale oni mu nic nedluží. Žijí přece slušným životem bez velkých výkyvů. Mají práci a rodinu. A nekradou. Spíše jsou často přesvědčeni, že to Bůh dluží jim. Dluží jim lepší pozemský život. Dluží jim větší porci štěstí. Dluží jim pořádnou dávku zdraví. A tak si na něj stěžují: *Co je to za Boha, když se nesnaží každou vteřinu nám dát všechno, co zrovna potřebujeme?*

Mnohým lidem se tedy Bůh zatím nedal poznat jako nebeský Otec, který vykupuje z hříchu. A na druhou stranu mnohým lidem se jako vysvobozující Otec poznat dal. A mezi nimi jsme i my - bez toho, abychom si jeho přízeň nějak vymohli, koupili.

Milí bratři, milé sestry, zkusme si teď na chvíli představit, že jsme mezi těmi, kteří v Boha nevěří. Je neděle, lidé jdou do kostela, aby se opět setkali se svým Pánem. A my sedíme doma před zapnutou televizí. Je nám úplně ukradený nějaký den Páně, nějaký kostel, nějaké bohoslužby. Je nám úplně ukradený nějaký Bůh s tou jeho láskou a nabídkou věčného života. A vůči těm pánbičkářům cítíme jen pohrdání. Neprožíváme žádnou radost z Boží přítomnosti, žádné vedení Ducha svatého, nemodlíme se a nemáme žádnou naději pro věčnost. Spoléháme se jen sami na sebe. A jediné, o co nám jde - je pořádně si tento život užít. No, a pak se uvidí...

Není to samozřejmost - že zrovna my jsme uvěřili Pánu Ježíši. A druzí zatím neuvěřili. Není to samozřejmost, že právě my spějeme do věčného života - zatímco druzí do věčné záhuby. Nic z toho jsme od Boha mít nemuseli. Nemusel se dát poznat zrovna nám... Nemusel právě nás zachránit pro věčnost... A přesto to udělal.

Mně to nahání husí kůži. Ale především jsem vděčný Bohu za tu jeho milost. Bůh se tedy stal právě naším Otcem - skrze Ježíše Krista. Apoštol Petr to říká takto: *Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupení pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou.* To, co nás asi nejvíc na této větě zaráží, je ten *prázdny způsob života zděděný po otcích.* A asi bychom nebyli první. Vždyť i tehdejšími lidem to nemuselo znít zrovna příjemně. Oni považovali za velkou čest: Žít život zděděný po otcích. Pokračovat v kultuře, kterou po předcích zdědili. Pokračovat ve vědě, v umění, v náboženství, které před nimi pěstovali jejich předkové.

A s člověkem 21. století tomu není jinak. Je hrdý na to, co všechno vytvořili jeho předkové a co všechno on sám posune zase dál. Od zdravotnictví a sociální péče přes demokracii a vyspělou ekonomiku až po technické vymoženosti. A my křesťané z toho všeho, co jsme přejali, také můžeme mít radost. Proč ne?! Ale nesmíme se tím nechat opít. Apoštol Petr dnes mluví jako tmář nejvyššího kalibru: To všechno je podle něj marnost, prázdnota. To všechno je marnost a prázdnota

- ve srovnání s Ježíšem Kristem, který přinesl do hříšného světa spásu a vykoupení z této prázdnoty a marnosti. Mnohým lidem to může připadat jako tmářství. Ale nám by nemělo!

Abychom to řekli jasně: Je úplně jedno, jak vyspěle, jak na výši, jak na úrovni se lidé cítí. Pokud Krista nepřijmou, pokud v Krista neuvěří, žijí dál v marném způsobu svého života, žijí dál v hříchu, který zdědili po otcích. Žijí dál v tom, co je nikdy do Boží náruče nepřivede.

Ale my ne! My jsme byli z této marnosti Kristem vykoupeni - bez jakéhokoli našeho přispění. Bůh se tedy stal právě naším Otcem. Jak se to stalo? Jak se to stalo, že právě my jsme dětmi Božími? Z naší strany se to stalo tak, že jsme Bohu uvěřili. Že jsme přijali Krista jako našeho Pána a Spasitele. Že jsme mu vydali svůj život.

Ale z Boží strany se to událo daleko, daleko dříve! O tom dnes Petr mluví. Bůh se pro nás rozhodl již před tím, než jsme spatřili světlo světa. Ještě dřív, než nějaké světlo vůbec svítilo. Dřív, než existoval tento svět. Dřív, než vůbec vznikl vesmír. A protože Bůh ve své vševědouce a neskonalé moudrosti věděl, že lidstvo vlastní vinou upadne do hříchu a odpadne od něj, rozhodl se nás zachránit už dřív, než vůbec nějaký svět byl. A k této záchraně lidí Bůh předem vyhlédl, vybral právě Ježíše Krista. On, věčný Boží Syn, druhá osoba Boží Trojice, byl vybrán, aby nás zachránil z hříchu a otevřel nám své království. Dřív než jsme se narodili. Dřív než se narodili naši předkové. Dřív než zhřešili Adam s Evou. Dřív než byli Adam s Evou stvořeni. Dřív než první ptáček zazpíval na této zemi a první ryba šplouchla ocasem ve vodě. To budeme zpívat hned po kázání: *Tys na mne myslil dřív, než Slunce zasvítilo, dřív než stačilo zem svou září osvětlit; než povstal tento svět, než vůbec něco bylo, než mohl jsem tě velebit a konat dobré dílo. Už tehdy, Pane, mělš mě rád, už tehdy mělš mě rád.* (EZ 551,1)

Naši rodiče na nás také mysleli dřív, než jsme se narodili. Chtěli nás a těšili se na setkání s námi. Těšili se, až jim přineseme radost do života, až jim dáme smysl jejich dalšího životního směřování. A stejně tak na nás Bůh myslel dřív, než jsme se podruhé narodili. Tedy dřív, než jsme v něj my sami uvěřili.

A co všechno pro to Bůh učinil - abychom se my mohli znovu narodit? Jakým způsobem jsme se stali Božími dětmi? Bůh poslal svého Syna, aby nás vykoupil. Naši rodiče nám dávali a dávají mnoho dobrých věcí. Zapoatřují nás, pomáhali nám - často třeba i finančně. Je to normální. O tom mluví i Ježíš: *Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce?* (L 11:11n)

A Bůh, náš Otec, nám dal to úplně nejcennější, co měl. Svého Syna. Sebe sama. Ježíš Kristus v poslední čas přišel do tohoto světa, aby nás vykoupil. Kristus nás nevykoupil pomíjivými věcmi, zdůrazňuje Petr. Ani stříbrem, ani zlatem. On nás vykoupil svou drahou, převzácnou krví, prolitou za náš hřích.

Přemýšlejme, bratři a sestry: Z čeho by nás mohlo vykoupit stříbro nebo zlato, kterého si lidé tak moc cení? Leda z pozemské bídy. Leda z materiální chudoby. Ale žádné pozemské bohatství nás nikdy nemá vykoupit z duchovní, věčné bídy. Z té nás mohla vysvobodit jen krev spravedlivého Božího Syna. Kristus, jakožto beránek bez vady a poskvrny, nás vykoupil z věčné bídy, z věčného otroctví!

A dále: Přineslo by nám zlato a stříbro v životě radost? Určitě přineslo - na nějaký čas. Dalo by nám pocit jistoty? Ano, dalo - dokud by zdroje nevyschly. A i kdyby se nás bohatství drželo po celý život - jak nám pomůže vstoupit do nebe? Koupíme si za něj vstupenku do ráje? Zaplatíme za sebe zlatem Petrovi u nebeské brány?

Proto nás Kristus vykoupil svou vlastní krví, prolitou na golgotském kříži. Petr doslova říká: *Ježíš přišel kvůli vám na konci časů.* Ne snad, že by všechny dny světa tím skončily. To je jasné. Ale vrcholem lidských dějin je Kristův kříž a jeho vzkříšení. Nic důležitějšího se už nikdy na tváři země neodehraje! A to už se nezmění. Možná že lidé přijdou na to, jak vyléčit všechny druhy rakoviny a cukrovky. Možná že vymyslí, jak čerpat vodu z Marsu. Možná že Kim Čong Un k radosti svého lidu pošle vodíkovou bombu na západní pobřeží Ameriky.

Ale nic z toho nebude významnějším mezníkem lidských dějin, než Kristova oběť na kříži a jeho vzkříšení. A to nezmění ani fakt, že za takové prohlášení by se nám mnozí lidé po celém světě

vysmáli do očí. V roce 1847 objevil skotský doktor Sir James Simpson možnost využívat chloroform při operacích. Přišel na to, že touto látkou lze uspat lidi před náročnějším zákrokem. Významný objev! Když se ho o několik let později jeho student zeptal: *Pane doktore, co považujete za největší objev vašeho života?* Doktor Simpson mu odpověděl: *Mým největším objevem bylo, když jsem se sama objevil jako hříšníka a Ježíše Krista jako svého Spasitele.*

No a do třetice: Naši rodiče se nám snaží pomáhat, co jim síly stačí a dokud to my sami potřebujeme. Nejdéle však do konce jejich či do konce našeho života. Tedy ve výsledku jen nějakou omezenou dobu. Ale Bůh, jakožto náš Otec, o nás bude pečovat věčně. Na věky věků! Jeho péče o nás nikdy neskončí! To je naše poslední křesťanská naděje. Jak Petr říká: *Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.* Tedy: Vaše naděje se opírá o to, že budete také vzkříšeni k věčnému životu - jako Kristus.

Milí bratři, milé sestry, vidíte tu rozmáchlost Boží lásky? Vidíte tu rozpaženou náruč našeho Boha? Na jedné straně si nás zamiloval už před stvořením světa. Na druhé straně s námi chce být na věky věků. A učinil to tak, že kvůli nám v Kristu prolil svůj život.

## **II. CO PO NÁS BŮH ŽÁDÁ? - ABYCHOM ŽILI PŘED NÍM V BÁZNI.**

A teď, když víme, co všechno pro nás Bůh učinil, ptejme se dál: Co po nás náš nebeský Otec žádá? Co nám ukládá? On si přeje, abychom žili před ním v bázni. Petr doslova říká: *Jestliže 'vzýváte jako Otce' toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života.*

Tedy především: Vzývat Boha jako nebeského Otce - to nestačí. Nestačí v neděli vzývat Otce - a pak zbytek týdne žít, jako by žádného nebeského Otce nebylo. My smíme a máme žít podle jeho přání, podle jeho přikázání, podle jeho rad - po celý náš život. Po všechny dny naší pouti do nebeského království. Toto především má nás křesťany odlišovat od spolku zahrádkářů a chovatelů králíků a rybářů. Víra v Boha není koníček či záliba, kterou pěstujeme dvě hodiny v týdnu. Víra má prostupovat každíčkou vteřinu našeho života.

Dále: Máme se skutečně Boha bát? Není to divné? Není to divné. Máme se Boha bát. *Ale vždyť Bůh je láska*, mohli byste namítnout. To skutečně je. Ale také je Soudcem tohoto světa. Ježíš nás v tomto směru napomíná: *A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.* (Mt 10:28) Podobně před Ježíšem mluví Izajáš: *"Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte."* *Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte.* (Iz 8:12-13) A na jiném místě svého listu říká Petr: *Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.* (1Pt 2:17)

Vždyť strach je dobrým pomocníkem v životě. Když sedáme za volant a dopředu se bojíme případné srážky s druhým autem - je to něco špatného? Jak by to na silnicích vypadalo, kdyby se žádný řidič nebál? Strach nás může chránit před hroznými následky našeho chování. A stejně je tomu v životě víry. Pokud se bojíme Boha, může nás to také ochránit od lecčeho, co se Bohu nelíbí. Moudrá kniha Přísloví říká: *Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti.* (Př 14:27)

Milí bratři, milé sestry, poznali jsme Boha jako našeho Otce - a víme, že to on bude jednou spravedlivě soudit celý tento svět. Máme se ho tedy bát. Máme se bát svým jednáním Boha urazit, znemožnit, zesměšnit, zarmoutit. A to se nestane, budeme-li se v životě řídit radami jeho moudrého slova. Poznali jsme Boha jako spravedlivého Soudce. Ale stejně největší motivací k naší poslušnosti a bázni je jeho láska, která nás zachránila. Chceme žít v bázni před ním, protože nikdo pro nás neučil to, co on sám. Slovy žalmisty: *Ale u tebe, Bože, je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.* (Ž 130:4)

*Modleme se: Hospodine, náš nebeský Otče, chválíme tě za tvou všeobjímající lásku. Toužíme tě ještě víc a důsledněji poslouchat a našimi životy tak tobě prokazovat čest, která ti právem náleží. A moc prosíme: Ještě mnohé lidi přiveď k životu. Ještě mnohým lidem se dej poznat jako dobrotivý nebeský Otec. Amen.*